

Není jiné cesty

J.3.16,17 (SNC) ☉ **Sk.3.1-20,4.8-12** ☉ **J.10.7-15** ☉ Fp.4.4-7 ■ Písně: 289.1, 63, 749, 787, 709, 549

Děkujeme Ti, Otče náš, za úžasné poselství evangelia. Uvědomujeme si, že si je často necháváme zakrýt různými všedními starostmi. Uvědomujeme si, že když přijímáme různé vážné zprávy o dění na světě, málo myslíme na to, že Ty nás lidi miluješ a že Ti na nás záleží, že navzdory stále existujícímu zlu je Tvůj jedinečný Syn a náš Spasitel Ježíš Kristus vítězem nad zlem, nad ďáblem, nad smrtí. Prosíme Tě za šíření evangelia, prosíme, aby lidé poznávali, že On je tou pravou Cestou, hlubokou Pravdou a skutečným Životem. Prosíme Tě, abychom i my, kdo se ke Kristu hlásíme, stále hlouběji prožívali tuto úžasnou skutečnost. Prosíme Tě za všechna křesťanská shromáždění, prosíme, aby zvěst evangelia naplňovala i toto naše společenství. Amen.

Dnešní čtení ze 3. a 4. kapitoly Skutků nás uvádí do samých počátků Církve. Den seslání Ducha sv., o němž čteme ve 2. kapitole této biblické knihy, bývá právem považován za den vzniku Církve. Bylo to pouhých 51 dní po hrůzné události Velkého Pátku, kdy byl Ježíš, Boží Syn, ☉ svatý, milující, pomáhající, zachraňující, ... potupně ukřižován. Po dvou dnech vstal z mrtvých; chtělo by se mi použít příslovce slavně, jenže ono jeho vzkříšení proběhlo velice diskrétně, v tichosti, nenápadně. Přesto v historii lidstva započala nová éra, Ježíšovo vzkříšení se stalo nejdůležitější událostí v historii světa. Jeho evangelium se šířilo, Církev, Boží lid Nové smlouvy, zapouštěla kořeny a rostla.

Ježíše odsoudila židovská velerada. Nicméně byl Žid. I jeho učedníci byli Židé. A neměli důvod opouštět to, co patřilo k židovské zbožnosti, k uctívání jediného Boha – Stvořitele a Pána. A tak jsme četli, jak Ježíšovi učedníci či apoštolé Petr a Jan jednoho dne odpoledne šli do chrámu. Setkali se tam s mužem, který byl chromý od narození, a aby mohl ve stavu své bezmocnosti žít, snažil se aspoň nějaké prostředky získat tím, že žebral. S prosbou o nějaký ten peníz se obrátil i na ony apoštoly. Jenže setkání s nimi mělo nakonec zcela jiný, úžasný, pro chromého muže naprosto nepředstavitelný výsledek. Byl zdrav.

Obrátil se na ně s lidskou, v jeho situaci docela přirozenou prosbou. Odpověď však přichází shůry. Na jeho prosbu se můžeme podívat jako na modlitbu. Nedostal to, oč prosil, avšak dostal něco nepoměrně lepšího, něco, co si vůbec nedokázal představit. Odpovědi na modlitby mohou být kvalitativně jiné, než si představujeme či než si dokážeme představit.

Uzdravením nemocného však novozákonní svědectví nekončí. Vše se odehrává v době nedlouho po ukřižování, nicméně Petr s Janem zcela otevřeně v chrámu vydávají svědectví o Kristu. Navzdory myšlení a jednání předních židovských představitelů, tedy navzdory osobnímu riziku, vydávají učedníci radostné svědectví o Tom, kterého oni představitelé nedávno poslali na kříž. Kristovo pozvání k následování a k vydávání svědectví je pro ně nepoměrně důležitější, výraznější a silnější než vědomí nenávisti mnohých a s ní souvisejícím rizikem ztráty osobní svobody. Činit dobře lidem patří k životu Kristova svědka. Je to svědectví o samém Kristu. K svědectví ovšem patří také slova.

Nás, kdo jsme zažili léta komunistické totality, asi vůbec nepřekvapuje, že Petr s Janem se za své otevřené kázání dostali do vězení. Tato skutečnost jim však nevzala touhu svědčit o Kristu. Jejich řeč určenou židovské veleradě jsme četli ze 4. kapitoly Skutků.

Zadržení apoštolů tentokrát skončilo pro ně celkem příznivě, jen napomenutím. Mnohdy to bývalo horší. Nehledíc na nebezpečí ze strany mocných bylo v období záhy po seslání Ducha sv. evangelium kázáno a počet Kristových vyznavačů rostl.

My mnohdy býváme smutní z toho, že se naše sbory spíš vyprazdňují. Možná i výrazněji, než tomu bylo za vlády komunistů, kdy přihlásit se ke Kristu mnohdy vyžadovalo určitou statečnost a odvalu. Ty nám asi někdy scházely. Náš dnešní text nám připomněl statečnost apoštolů krátce po ukřižování jejich Mistra. Ale vzpomeňme na apoštola Petra, jak Pána Ježíše v Jeho posledních hodinách před ukřižováním zapřel, vzpomeňme na sympatického farizea Nikodéma, který přišel za Ježíšem v noci, aby nebyl viděn. Dnes je u nás uzákoněna svoboda vyznání. Za víru se za mříže nechodí. Jenže chápou naši zákonodárci a naše společnost vůbec, co to je věřit Kristu, vyznávat Krista? Jakýmsi až kultickým pojmem se stala takzvaná náboženská neutralita. Věřit můžeme, jak se nám líbí, ale do mnoha životních oblastí se zakazuje víru nějak zřetelně projevit. Vždyť jsme přece nenáboženský stát!

Jenže jít za Kristem, být jeho učedníkem – to je s absencí projevů víry sotva slučitelné. Petr s Janem byli, jak se říká, na koberečku kvůli spontánnímu zvěstování Krista v souvislosti se službou do té doby nemocnému člověku. Jejich počínání se tím ovšem nezměnilo.

Dnešní doba je jiná než ta, o níž hovoří dnešní biblické texty. Lékařská věda je na vysoké úrovni. Psychické problémy, různé nedobré vztahy mezi lidmi, s nimiž souvisí i rozdělení či rozdělování bohatství, tvoří dnes asi vážnější problémy. Nedávno jsem sáhl k encyklice Centesimus Annus, kterou roku 1991 vydal papež Jan Pavel II. k stému výročí encykliky Rerum Novarum, v níž se papež Lev XIII věnoval sociální problematice. Zaujala mě tam věta: **Neexistuje žádné skutečné řešení "sociální otázky" kromě evangelia**. Věřím, že vyjadřuje hlubokou a důležitou skutečnost. Přichází mi při tom na mysl název posledního dílu známé Gulbransenovy trilogie: *Není jiné cesty*. Ano, pro plný lidský život není jiné cesty, než je cesta, o níž svědčí evangelia.

Dnešní svět je složitě strukturovaný a ona spousta vnějších podnětů v nás často dusí to nejdůležitější – kontakt s Kristem. On nás vede k lásce a úctě k druhým lidem. Jít Jeho cestou, být Jeho učedníkem – to přináší daleko lepší vztah k vyznavačům jiných náboženství než požadovaná vyprázdněná náboženská neutralita, odpovídající současné oficiální ideologii. Rád vzpomínám na rozhovory se svou bývalou studentkou – buddhistkou, kdy jsme se zcela shodovali nad Ježíšovými hodnotami. Rád vzpomínám na rozhovory se svou bývalou studentkou – muslimkou, pro jejíž myšlení a jednání prorok Ježíš znamenal možná více než znamená pro mnohé křesťany Boží Syn Ježíš. Myslím při tom na Ježíšova slova, která zaznamenal evangelista Jan; v jeho evangeliu navazují bezprostředně za slovy, která jsme slyšeli před kázáním (10.16): *Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř*.

Ve světě je mnoho zla. Bůh nabízí záchranu. Proto poslal na svět Pána Ježíše Krista. Uvěřit mu, jít za ním – to je cesta k plnému, bohatému lidskému životu. Svět potřebuje svědectví o Něm, potřebuje evangelium, od jehož krásy a podmanivosti nás každodenní život se spoustou různých zástojů často odvrací. Nenechme se jimi naplňovat a připravovat se tak o duchovní život, o kontakt s Bohem. Přijímejme znovu a znovu pozvání na Kristovu cestu a nechme Jím naplňovat své životy. On sám je *cesta, pravda i život*. On je vítězem nad ďáblem, On nabízí bohatý a smysluplný život všem. Kéž se tato radostná zpráva šíří celým světem, do všech koutů lidské existence.

Děkujeme Ti, Pane Ježíši Kriste, že se nám dáváš poznat, že nás, všechny lidi zveš na svou cestu, cestu k nebesům, která proniká i na Zemi, i do našich každodenních životů. Amen.